

for Erhvervsministeren, da denne er optaget af Forhandlingerne i det andet Ting.

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Maegaard: Som det høje Ting vil erindre, har dette Lovforslag været til Behandling i det høje Folketing i de foregaaende to Rigsdagssamlinger. Man vil ogsaa erindre, at Forslaget blev vedtaget ved tredje Behandling i sidste Rigsdagssamling, umiddelbart før denne sluttede. I Forbindelse hermed vil man maaske have lagt Mærke til, at Offentligheden er underrettet om, at der af Landstinget skulde være blevet givet Erhvervsministeren Tilsagn om, at man vilde behandle det foreliggende Lovforslag med al mulig Velvillie og med en vis Hurtighed. Dette er rigtigt og ganske i Overensstemmelse med Landstingets Stilling i øvrigt. Vi behandler altid Sagerne hurtigst muligt, sagligt og velvilligt, saa denne Velvillie særpræger ikke Landstinget i dets Stilling overfor den siddende Regering, det er en Velvillie, som jeg haaber, Landstinget altid vil vise overfor de siddende Regeringer. Der er i denne Forbindelse sagt, ogsaa af den højtærede Statsminister, at det var om at gøre, at Behandlingen af dette Forslag til Lov om Banker snart maatte blive afsluttet, og jeg kan for saa vidt dele denne Opfattelse, men jeg kan ikke fuldt ud tiltræde den Begrundelse, Statsministeren fremførte. Jeg mener nemlig, at alle Institutioner, Erhvervsgrøene, eller hvad det er, saavel som alle private Virksomheder og Privatpersoner maa kunne taale Rigsdagens Behandling i Lovforslags Form af de Forhold, som vedrører dem, selv om Behandlingen ikke sker saa hurtigt, som den enkelte maaske vilde sætte Pris paa. Jeg mener ikke, at Rigsdagen unødigt hurtigt skal jage Sagerne igennem, vi bør tage os den tilbørlige Tid til at gennemgaa dem.

Man anfører i denne Forbindelse, at det for at bruge et mildt Udtryk vilde være hensigtsmæssigt for Bankerne at faa denne stadige Diskussion om Bankforhold bragt til Afslutning. Dette kan jeg ikke erkende, medmindre der dermed sigtes til den Slags Diskussioner, som er ført under visse Forhold i de senere Aar paa den høje Rigsdag, men de Diskussioner, der i saa Henseende kan være Tale om, er ikke mindst foranlediget af det Parti, hvoraf den høje Regering er udgaaet. Naar Diskussionen holder sig paa et rent sagligt Grundlag, ser jeg ikke rettere, end at Bankerne til enhver Tid maa kunne taale den. Det vil de ogsaa kunne.

Jeg nævnte før, at Banklovsforslaget

havde været til Behandling i det høje Folketing i de to sidste Rigsdagssamlinger, og det vil erindres, at vi i Samlingen 1923—24 her i Landstinget havde et Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Banker til Behandling. Det blev fremsat af den forrige Regerings Handelsminister, men Fremsættelsen skete saa sent paa Samlingen, at Landstinget ikke fik tilendebragt sine Forhandlinger om Lovforslaget. Efter Regeringsskiftet blev Sagen henlagt til Drøftelse i Folketinget, og af denne Drøftelse fremgik det Resultat, som her foreligger for os.

Jeg har, naar jeg har haft Lejlighed til at tale med om denne Sag, indrømmet, maaske ogsaa været med til selv at fremhæve, at Forholdene har ligget saaledes i de senere Aar, at Rigsdagen sikkert burde foretage en Ændring af de Lovregler, hvorunder Bankerne virker. Jeg kan om det foreliggende Lovforslag i Almindelighed sige, at det dog i alt væsentligt opfylder de Krav, som jeg og mit Parti har stillet til et saadant Lovforslag. Det er ikke paa nærværende Tidspunkt min Hensigt at gaa ind paa Lovforslagets Enkeltheder, idet jeg allerede nu maa udtale, at jeg vilde sætte Pris paa, at Lovforslaget blev undergivet en kort Udvalgsbehandling; dog ikke i den Hensigt, at en saadan Udvalgsbehandling skulde være længere end allerhøjest nødvendigt.

De Forhold, om hvilke der har hersket særlig Strid i den senere Tid, og hvorom ogsaa Diskussionen paa Rigsdagen i det væsentlige har drejet sig, omhandles i §§ 9, 11, 12 og 13; og vi indrømmer, at de Bestemmelser, der fastsættes her, skal være af en saadan Karakter, at de tilfredsstiller det Hensyn, som efter Lovgivningsmagtens Opfattelse bør tages. Paa den anden Side berøres der her Ting, som angaar Bankernes allersnævreste Forhold, deres intimeste Ledelse, og jeg tror, vi alle er indforstaaede med, at man, da en Lovgivning om Bankerne og deres Ledelse ikke alene direkte vedrører Bankerne selv, men ogsaa i betydelig Grad angaar det almene Erhvervsliv, den almene Omsætning, ikke bør stramme Fordringerne mere end højest nødvendigt; thi det er ikke alene Bankerne og deres Aktionsfrihed, som berøres heraf, men ogsaa i betydelig Grad Erhvervene, hvis Driftskapitaler administreres af Bankerne, der ogsaa i mangfoldige Tilfælde skal optræde som Erhvervenes økonomiske Basis. Man maa derfor være varsom paa disse Omraader. Paa den anden Side skal jeg indrømme, at der maa træffes visse Bestemmelser, som Bankerne ikke maa overtræde,